Skorpionen

Anarkistisk Organ

Udkommer saavidt muligt 2 Gange maanedlig — Enkelte Numre 5 Øre
30 Øre Kvartalet, i Provinserne og Norge 45 Øre, — frit tilbragt.

Nr. 1 — Mandagen den 1. Maj 1905 — 1. Aargang

Ekspedition: Kingosgade 3, Kælderen — I Provinserne bestilles Bladet gennem Postvæsenet — Ansvarshavende: S. Rasmussen, Helgesensgade 22, 4. Kbhvn.

Ejendom er Tyveri.

Proudhon

Program

paa en ny Melodi

Ethvert Blad har sit Program, og de fleste af disse gaar ud paa at gøre Menneskeheden saa meget godt som muligt.

At dette sker paa forskellig Vis skyldes kun den Omstændighed, at Menneskenes Begreber om, hvad der er godt og ondt, er saa saare forskellige, og nogle mener at tjene deres Medmenneskers Vel paa en Maade, som andre synes er af det onde.

Saaledes tror Blade som f. Eks.: „Kristelig Dagblad", o. a. l. at udrette noget særlig godt ved at proppe Læserne med den vildeste Overtro og derved gøre dem fuldstændig sindsforvirrede; andre Blade som f. Eks. „Social Demokraten", „Folkets Avis" o. l. søger et ikke mindre smukt Formaal realiseret ved at holde Arbejderne i saa stor Uvidenhed som muligt medens Blade som „Dannebrog" og „København" tror at tjene Folkets Interesser bedst ved at arbejde for, at de kan faa nogle læsterlige Prygl. Ja, selv et Blad som afdøde Louis Møllers Revue havde en stor og ædel Opgave. nemlig at vække Folks blodtørstige og raa Drifter til Live.

Det er derfor ikke uden en vis Skamfuldhed over vor egen Ringhed, at vi, naar vi i Dag kaster vor lille „Skorpion" ud mellem alle disse store, fede Idealisters Blade, bekender, at vort Formaal er ganske ubetydeligt for alle andre end netop os selv. Thi i Modsætning til alle disse brave Bladudgivere, der ofrer hele deres Liv og al deres Tid paa det uegennyttige Formaal at lyksaliggøre Menneskeslægten og kun betragter Pengespørgsmaalet som en Sag af underordnet Betydning — som noget, de kun halvt modstræbende medtager, fordi de jo dog skal leve — er vor Opgave først og fremmest at faa saa mange Femører ind som muligt, for at vi derved kan blive i Stand til at nyde Livet og lægge os rart meget Fedt til.

Først i anden Række kommer vort, forøvrigt mindre smukke Ideal, nemlig at sige vore ærede Medmennesker og særlig vore Kollegeri Pressen en Masse Ondskabsfuldheder og derved ødelægge noget af den Glæde, som de unægtelig maa føle ved saaledes at ofre Liv og Lykke for Samfundets og Menneskehedens Vel.

Med dette rent ud sagt forargelige Formaal, er vi saa dristige at henvende os til Offentligheden og bede Folk støtte os med deres Femører. Til Gengæld skal vi, saa godt vi formaar, sørge for en Underholdning, der, selv om den ikke just bliver særlig god, dog har det Fortrin, at den afviger lidt fra det almindelige. Thi skønt vi vel ikke holt er i Stand til at bryde med det sædvanlige Pjank og ølleblødsbarmhjærtige Jammer, skal vi, ihvert Fald saa længe vi endnu ikke er naaet saa vidt, at vi er ved at kvæles i Fedt, nok sørge for, at der bliver noget imellem, som vækker Forargelse. — Thi det er netop, hvad vi søger.

Vi hader af et oprigtigt Hjerte alle disse hykleriske, honningsøde og ølleblødsbarmhjærtige Jammeridealister, hvad enten saa deres Taarer er beregnet paa de Smaas eller Stores Vel. Maaske er vort Had kun dikteret af en Slags lav Misundelse, fordi vi ikke selv hidtil har været i Stand til at samle os det eftertragtede Fedt, maaske er andre Grunde ogsaa medvirkende, og det er jo muligt, at vi, hvis vi med Tiden selv bliver godt ved Huld, vil blive lige saa agtværdige og jammerlige som de andre, vi har ikke Kendskab nok til os selv til at turde dømme derom; men et er vist, at saa længe vi endnu ikke har erhvervet os dette Fedt, skal vi gøre vort til at forstyrre Madroen for alle dem, der nu sidder saa rart lunt ved Fadet og tygger Drøv.

Og nu mere eller mindre ærede Publikummer — denne Vej med Femøren.

En af dem,
der skal ha' den.

Den offentlige Moral

Er det at forundres over, at der findes et saadant Uhyre blandt Menneskene, saalænge de ikke er naaet ud over det Lavmaal af individuel Frihed i Ord og Handling, som den af dem opkonstruerede „Stat" giver dem Lov til at eje. Den som støtter Staten og tror paa Parlamentarisme, maa naturligvis ogsaa underkaste sig og anerkende den offentlige Moral. Prøver man paa at analysere dette „moralske" Monstrum, da bliver det ikke megen Skønhed og livskraftig Sandhed man faar ud af den. Man vil da snart komme paa det rene med, at „Moralen" ikke er nogen Følelse, der bunder i den menneskelige Trang til at gøre, hvad der er ret og godt, men at den simpelt hen er en Lov, ikke vedtaget af Parlamentet, men af „den kompakte Majoritet", som Henrik Ibsen kalder den. Det er en Lov, der som alle andre Love fordre blind Underkastelse — og den lydes saalænge der endnu findes Slavesjæle. Gjør en Mand en fejg og lumpen Handling, der ikke falder ind under Lovens tunge Arm, da vil han ikke blive set paa med saa foragtelige Øjne, som den Stakkel, der har faaet 5 Dages Vand og Brød for at have taget Mad i sin Nød. Ham der begik den lumpne Handling slap fri, men ham, som fik Vand og Brød, fordi han spiste, da han var sulten, slipper ikke med de 5 Dage, men kan straffes hele Livet igennem af „den offentlige Moral", hvis han ikke er stærk nok til at sætte sig ud over den. Dette Uhyre fordærver og ødelægger alle de friske, skønne Livsspirer, den kan overkomme, den skaber Slavesjæle, der lever i Smuds og Utugt, den spytter Kærlighed, Oprigtighed og Finhed i Øjnene og lægger sig som en kold, klam Taage ned over det menneskelige Samfund. Hvorfor er du Kristen? Hvorfor lever du sammen med en Hustru, du ikke elsker? Hvorfor smigrer du og lyver Folk op i Ansigtet? Hvorfor er du ikke dig selv og tør være dine egne Anskuelser bekendt?

Det er den offentlige Moral der forbyder dig det. Og saalænge du vil underkaste dig og anerkende Majoritetens og Magtens Ret til at befale over dig, saalænge er du ogsaa nødt til at underkaste dig dette Uhyre, thi det er dette, der opretholder Stat og Parlament, Autoriteter og Præster osv.

I denne Gennembrudstid, hvori vi nu lever, da alt det tusindaarige er ved at vakle og falde, da Samfundet begynder at tage nye Former og ryster den gamle, trange Klædning af sig, da saa mange nye, rige Tanker begynder at gøre sig gældende, maa vi først og fremmest se at kvæle „den offentlige Moral", thi den er Fremskridtets Dødsfjende. Og alle, som ser den, bør sætte sig ud over den, dræbe den i sin Sjæl, og protestere imod den, hvor den stikker Hovedet frem. Derved beredes Vejen for dem, der kommer med de nye, store, livskraftige Tanker.

Frihed for at opnaa Fremskridt!
Frihed for at opnaa Lykke!

(A. B. i norsk „Anarkisten")

Første Maj

Som bekendt blev det vedtaget paa Amsterdamkongressen forrige Sommer, at Arbejderne skulde fortsætte med Demonstrationen den første Maj. Atter fik vi en af de evindelige Resolutioner, som man paa de politiske Kongresser vedtager i Hobetal. Denne Gang lyder den, at vi demonstrerer for 8-Timers Dagen, for Arbejdernes Klassekrav og for Verdensfreden.

Ja, det lyder sandelig smukt altsammen.

Og som loyale Social-Demokrater bøjer man sig selvfølgelig ogsaa i Danmark for denne Kongres's Autorisation af Maal og Midler. Om man nu turde forudsætte, at der paa denne Kongres var kommen til Orde, hvad der i Virkeligheden rørte sig imellem Arbejderne, ja saa maatte man til en vis Grad slaa sig til Taals med det negative Resultat, der finder sit Udtryk i en Resolution. Altsaa med den blotte og bare Resolution. Thi dersom Virkeligheden i Demonstrationens Karakter og dens Nytte paa en saadan Kongres blev ført i Forgrunden, da vilde vel næppe voksne Mænd blamere sig selv ved at anbefale Fortsættelsen af det politiske Komediespil som Demonstrationen f. Eks. er her i Landet er.

Hvorledes er det dog gaaet med denne store og smukke Tanke, som tændte Ild og Mod og gav Haab om en Forbedring af de Kaar, som formørkedes af den lange Dags trælsomme Slid. Dette, at man paa én Gang vilde vise sin Magt, gøre Tilværelsen lysere og derved vække alle ud af den Slavedøs, som haardt og umenneskeligt Arbejde fornedrer Arbejderne i.

Og det syntes virkeligt, som den rette Forstaaelse heraf prægede Demonstrationen de første Aar, hvor paa den ene Side Begejstringen og Deltagelsen og paa den anden Side Modstanden og Skrækken gjorde Demonstrationen til Beviset for en Vilje. Man erindre, hvorledes Arbejderne selv tog Tilladelse til at forlade Arbejdet for at møde op i Toget, medens man nu i mange Fag først under Forbehold erholde denne Tilladelse hos deres Foregivne. Hvorledes man den Gang stablede Politi op paa Fælleden og holdt Militæret tilbage paa Kasernen, fordi man vidste, hvilken Kraft Arbejderne besad, om de vilde bruge den, og fordi man frygtede den.

Nu derimod rider Politiet foran Toget og gør Plads for Arbejderne, de er saa skikkelige, de gør ikke noget, — de skal bare have Lov til at demonstrere. Og Politiet nyder deres Del af Festen.

Og det er Demonstrationen helt igennem, alt i alt — en vid Forskel paa nu og da og en lige saa stor Forskel paa Teori og Praksis.

Forsaavidt det hele kun skulde være en politisk Modesag, et politisk Effektnummer, ja, da var der ikke noget at sige til dette. Og til Resultatet deraf ligesaalidt. Thi Tilladelsen til at gaa i Søndermarken havde man dog, førend man lavede Demonstration, men videre er man heller ikke kommet.

Men hvor lidt eller megen Alvor, der nu end er i det hele, hvad er det saa egentlig der demonstreres for? Er det dog ikke for mere og andet end Fornøjelsen at have et 8-Tal i Hatten og for at promenere sin Diplomat og vise sin indbildte Radikalisme frem under de fine Faner? Eller er det endelig tilligemed for at faa denne velsignede Lov om den 8-Timers Arbejdsdag? Ja, da burde altsaa det hele snarere betragtes at være den Arbejdernes Folkefest, som det saa snarere former sig til.

Og ikke andet eller mere.

Thi vi faar nu ikke indført en kortere Arbejdstid ved én Dag om Aaret at demonstrere for denne, naar vi saa alle de Dage i Aaret praktiserer en længere. Og en Lov om 8-Timers Dagen vil vi først faa, naar vi demonstrerer, at fra den og den Dag arbejder vi kun 8 Timer om Dagen.

Naar det med Tiden er lykkedes vore faglige Organisationer at naa ned til den kortere Arbejdstid — først da vil vi af vore Lovmagere blive velsignet med en saadan Lov og dennes „moralske" Forpligtelser. Den vil blive det Plaster, man smækker paa Samfundsskuden for at holde den gaaende endnu i nogen Tid. Altsaa til den Tid en nærmest konservativ Indretning, som Parlamentarikerne ser deres Fordel ved at belemre os med.

Men burde vi saa ikke hellere betakke os for en saadan Lov. Burde vi ikke forskaanes for det Spild af Tid, Kræfter og Haab, som det overhovedet altid bliver, naar Arbejderne i Kampen om et Spørgsmaal af saa stor social Betydning vil gaa Parlamentarismens Vej. Netop ved Demonstrationens politiske Tilsnit og Karakter faar den derfor fæstet det Latterlighedens Skær over sig, som kunde og burde undgaas. Og lige lidt hjælper det, om man vedtager nok saa mange og smukke Resolutioner.

Men meget mere sørgeligt er det, at alvorlige Ting som Arbejdernes Klassekrav og Verdensfreden skal demonstreres ved sligt et Maskeradetog.

Derfor maa Demonstrationen for kortere Arbejdstid ikke have politisk Karakter, ligesaalidt som dens dybere liggende Betydning bør være det politiske Magtbegær. Vi maa — som A. B. siger i „Anarkisten" — ikke henvende os til de Institutioner, der er Skyld i de bestaaende Nederdrægtigheder med Tiggen om en Smule Lindring i Nøden. Derved anerkender vi de Forhold, der raader, støttet og opstivet som de er af „Staten". Demonstrationen maa være en energisk, manende Protest, baaret af Vilje, der er rede til Handling, ikke til at underlægge os de Herskende, men til at frigøre os fra al Tyrani og Tvang. —

Jul. S.

Meningsfæller, der med Interesse for Sagen vil være os behjælpelige med at udbrede Bladet, kan faa Eksemplarer til Salg ved Henvendelse til Ekspeditionen, Kingosgade 3, Kælderen.

Bidrag, som egner sig til Optagelse i Bladet, modtages med Taknemlighed og honoreres, forsaavidt der er Penge i Kassen, hvad der dog foreløbig næppe er Udsigt til.

Mod Vaar

Naar Vinterens triste Graavejrsdage er forbi, naar Solen begynder at staa højt paa Himlen, naar Græs og Blomster spirer frem, friskt og grønt, og Træernes Knopper svulmer op for snart at springe ud som lysegrønt Løv, naar Foraarsvinden mildt og frikt puster Liv i hele Naturen, da fødes i Menneskets Sjæl en stor og mægtig Følelse af Haab og Liv.

For de Klasser, for hvem Tilværelsen ikke forbitres af Kamp for Eksistensen, maa Foraaret være en lykkelig Tid. Hvor maa ikke Tilværelsen synes dem lys og mild, naar Solstraalerne titter ind ad Vinduerne i deres komfortable Hjem, og opfordrer dem til at tage ud i det frie og nyde Skuet af den store herlige Natur. Ja, selv for de mindre bemidlede Klasser — dem som i al Tarvelighed slumper sig igennem Tilværelsen — maa Foraaret staa som en lys og lykkelig Tid; thi det er ikke alene Solskin og grønne Træer det bebuder for dem, men tillige mere Arbejde og Fortjeneste.

Men der gives virkelig en Klasse for hvem Foraaret kun er til Plage, og det er den allerfattigste Klasse, dem som Arbejdsløsheden har bragt ned i et saa bundløst Dyb, at selv Foraarets korte Arbejsperiode, ikke kan raade Bod derpaa.

For disse Folk var Vintereu, trods Sult, Nød og Kulde, dog en barmhjertig Tid: thi den dækkede dog med sine blytunge, mørke Dage over noget af deres Elendighed, de kunde gaa paa Gaden i deres fattige Pjalter uden at Folk pegede Fiugre ad dem, og der var ingen Sol og ingen Natur, der bragte Vemoden over deres egne triste Tilværelse op i dem. Men anderledes nu, da Solen begynder at smelde sine Straaler ind i deres skumle Tilflugtssteder; thi da føler de først rigtig, hvor bundløs deres Elendighed er. De føler, at de udgør en Pariakaste, hvem et skrigende uretfærdigt Samfund har berøvet alt Haab om Lykke, Lys og Liv.

Det er denne Klasse, vi i Dag begynder at kalde frem til Kamp.

Der raabes hver Dag fra de besiddende Klassers Presse op om al den Frihed, vi Vest- og Nordeuropæere er velsignede med under det parlamentariske Styre. Ja vel — dé besiddende — de har Frihed, Frihed til at udbytte deres svagere Medmennesker, Frihed — lovbeskyttet Frihed — til at rane alt fra os andre, Frihed til at begaa Overgreb mod de fattige, Frihed til at tvinge Arbejdernes Døtre til at sælge sig til dem, Frihed til at undertrykke os, Frihed til selv at nyde Livet — kort sagt, de har Frihed til alt — men vi andre? — ja vi har kun Frihed til at sulte og sukke. Forudsat at vi da, som vi hidtil har gjort, nøjes med den Frihed de giver os.

Men det kan jo hænde at det ikke vedbliver at gaa saaledes, og saa længe de Herrer, der repræsenterer det kapitalistiske Voldsregimente, endnu ikke har spærret os inde i et af deres barbariske Forbedringshuse, skal vi i hvert Fald gøre vort til at mane jer — alle i vore Lidelsesfæller — op til en virksom Kamp mod Undertrykkelsen. Vi ved, at i ere blevne sløvede i Livets haabløse Kamp mod Fattigdom og Nød, vi ved, at de Skuffelser Socialdemokratiet har beredt jer, ved ikke at opfylde et eneste af de Løfter de gav jer, har bragt jer til at tro, at det aldrig bliver anderledes end det er, og at det stedse vil gaa saaledes, at det kun er Førerne og deres nærmeste Kreds, der høster Fordelen af jeres Kamp, og vi ved, at I ikke tror paa Revolutionen her hjemme, fordi den danske Befolkning synes saa træg, saa idealløs og saa egoistisk-dum; men vi ved ogsaa, at I ere i Stand til at forstaa, at vi her hjemme ogsaa vil komme med i Legen naar Verdensrevolutionens mægtige Bølge rejser sig ude i de store Kulturlande, og at I ikke vil holde jer tilbage, naar Alverdens undertrykte Klasser skal til at tage Dyst med dem. som nu raner Liv, Lykke og Frihed fra jer. Thi hvis vi ikke vidste det, maatte vi jo tro paa den evige Vinter, og derfor anse det for haablost at sende jer denne lille Foraarsbebuder.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Socialdemokratiet og de allerfattigste.

Hvem kender vel ikke Ladegaarden, denne uhyggelige gamle, graa Kaserne der ude paa Aaboulevarden — Tilflugtstedet for den Del af vore Medmennesker hvis Energi og Kraft er bleven brudt i den lange fortvivlede Kamp for Eksistensen, og som nu er bukket under. Det er Bærmen, Pøbelen, Bøllerne der er interneret der, siger Kapitalistpressen, det er stakkels forhultede Fyre, siger Arbejderbladet (?) „Socialdemokraten." Aah ja, det sidste er vist det rigtigste; det er Mennesker, som det forbandede kapitalistiske System har kuet ned, har sparket væk, det er skibbrudne, hvem skal tale Deres Sag, hvem skal varetage disse Retsløses Interesser? Ja for en Del Aar siden da hed det endnu: — Socialdemokratiet! Men mon et eneste virkelig tænkende Menneske endnu tror at vore demokratiske Arbejderførere med Højvelbaarne Hr. Borgmester Jensen i Spidsen interesserer sig for disse Samfundets elendigste Stedbørn? Saa hør! den gamle Kasse paa Aaboulevard skal brydes ned, Grunden er efter Boulevardens Anlæg, bleven for kostbar til sit nuværende Brug. Men langt ude paa Amager bygger man for Tiden en ny — men den bliver ikke som den gamle, kun med en aflaaset Port, nej, som Fængsel med høj Mur, Tjørnehæk Pigtraadshegn og vandfyldte Grave, der mangler endnu kun ét, at de uniformerede Slavevogtere, ombytter Politistokken med skarpladt Gevær, og det kommer nok, de Herr. demokratiske Borgerrepræsentanter, der har Æren af Værket, skammer sig sandelig ikke, og vi har da ogsaa hørt et Rygte fortælle, at P. Knudsen omgaaes med Tanken, mens hans gode Ven Borgbjerg vil indbringe Forslag om at sætte Indskriften, Frihed, Lighed Broderskab over Porten. Herr B. har set saadan noget over Fattighuse og Fængsler i Paris, og fandt det saa kønt ud. Men alle dem, der kæmper den haarde bitre Kamp for at holde sig oppe, alle der ser Ladegaarden eller lignende Anstalter som det mørke, truende i deres Liv, de ved nu hvad de kan vente fra Socialdemokratiets Side en Fængselsbygning med alt Tilbehør, men med denne misbrugte Devise: Frihed, Lighed, Broderskab, over Porten. Proletarer hvorlænge vil I endnu lukke Øjnene for disse politiske og kommunale Humbugsmagere. Hvorlænge vil I endnu tro paa disse Folk, som under sidste Valg, Gang paa Gang fremhævede at de var Repræsentanter for Borgerskabet og Middelstanden! Men I og vi, vi staar i Modsætningsforhold baade til Borgerskabet, Adelskabet, Pengeskabet og alt andet Skab. — Vi er Proletarer, intet, absolut intet andet.

Oprører.

Nye Ideer.

Naar et Samfund udarter eller en hidtil anerkendt Lære viser sig fornuftstridig, opstaar de nye Ideer. At være Forkynder for disse har dog altid været et utaknemlig Hverv, og Historien viser hvilken blodig Uret, der er bleven disse til Del; ikke alene af den herskende Klasse, som mente at have Fordel af det bestaaende og derfor altid modsatte sig de nye Tanker, men ogsaa af selve det underkuede Folk, for hvis Sag de kæmpede.

I gamle Dage brugte man at brænde dem som Gudsbespottere og Oprørene, der vovede at rokke ved de fra Fædrene nedarvede Forestillinger og Begreber; nu om Stunder nøjes den herskende Klasse med at fængsle dem, medens Folket haaner dem og griner dem ud som Idioter, fordi de ikke forstaar deres Tanker og Lærdomme, eller — hvad vel oftere er Tilfældet, fordi de ikke kender og ikke vil kende de Ideer, for hvilke der kæmpes.

Da Sokrates søgte at vise de selvkloge Grækere deres Aandsretnings Tomhed og Læresætningers Hulhed, blev han dømt til at tømme Giftbægeret, da Kristus forkyndte sin humane Lære blev han korsfæstet, og Folket haanede ham; og først flere hundrede Aar efter, da de regerende saa, at Kristendommen slog dybe Rødder blandt Befolkningen, og saa, at det ikke mere nyttede at forfølge dens Tilhængere med Mord og Pinsler, blev den anerkendt; men samtidig ændrede de den saaledes at den kunde benyttes til at holde Folket i Ave. Derved udartede den. De mægtige Kirkefyrster benyttede den til at skabe sig selv store Rigdomme, og i dens Navn overfaldt og underkuede de verdslige Fyrster frie, hedenske Folk, og da Uretten og Humbugen naaede sit Toppunkt opstod der nye Mænd, som søgte at gøre nye Ideer gældende. De første bliver slaaede til Jorden inden deres Lærdomme faar Tid at spire frem og finde Tilhængere; men kun for en Tid standser Strømmen; snart dukker der andre frem, som trodser Magten for at føre Sagen frem, og vi ser hvorledes den anerkendte, katolske Kirke søger at udrydde disse Bevægelser ved at drukne dem i Blod, hvorledes de i Kristendommens Navn lader 20,000 Kættere, (Katharer) saavel Mænd som Kvinder og Børn, nedsable paa en eneste Dag, hvorledes man senere lader Folk som Johan Huss og Ridder Hieronimus bestige Baalet, som Martyrer for deres uegennyttige Sags Skyld.

Og saaledes er det gaaet paa alle Omraader.

Da Kolumbus paastod at Jorden var rund lo Folk af ham, da Fulton mente, at Dampen kunde bruges til at drive Skibene frem haanede Folk ham, stemplede ham som gal og digtede Smædeviser om ham. Da Kopernikus opsatte sin Verdensopfattelse og fremførte sine Paastande om, at det var Jorden, der kredsede om Solen, og ikke omvendt, blev han haanet og spottet, ikke alene af det uvidende Folk men ogsaa af ansete Videnskabsmænd, og Galilei som delte hans Anskuelser blev af Inkvisitionen tvunget til at afsværge sin Tro. Værre Skæbne fik dog den italienske Munk Giordano Bruno, der i Aaret 1600 blev brændt paa Baalet som Gudsbespotter, fordi han paastod, at det i en Drøm var bleven ham aabenbaret, at Jorden var rund og kredsede om Solen, noget et hvert Barn nu om Stunder ved ogsaa er Tilfældet. I Rusland angav Bønderne ofte de unge Frihedsmænd, som var dragne ud imellem dem for gennem Oplysning og Agitation, at søge at frigøre dem fra Trælleaaget, og da Socialismen kom frem søgte saavel de regerende Klasser som en stor Del af selve det underkuede Folk, at lægge dem Hindringer i Vejen, og først nu, da den er ved at udarte og ved at antage en for den herskende Klasse antagelig Form, bliver den anerkendt.

Hvor meget mere Modstand maa da ikke en Sag som Anarkismen møde, en Lære, som fuldstændig kuldkaster alle de Begreber og hele den Moral, Samfundet hidtil har været indhyldet i, som bryder med alle de Skikke, Sæder og Fordomme, hvorunder Hundreder af Slægtled har levet, og under hvis Aag Underklassen i Aartusinder har sukket.

Derfor forstaar vi Anarkister saa godt den Modstand, vi møder; thi de mest gennemgribende Forandringer af de bestaaende Begreber og Forhold har altid været dem, der har mødt størst Modstand. Og Anarkismen taaler ingen Sammenligning med nogen hidtil kendt Samfundsforandring; thi de hidtil foregaaede har alle været bygget paa Grundlag af det bestaaende — det lovordnede Samfund, men vi, som ser, at disse Reformationer ikke har virket tilfredsstillende idet de stadig har udartet, vil ikke Reformation, men Revolution; thi Historien har vist os, at intet retfærdig Samfund kan opbygges paa Grundlag af Loven men kun paa Grundlag af Friheden.

Skønt Oplysningen nu om Stunder staar paa et forholdsvis højt Trin, er de fleste Mennesker dog ikke klogere, end at de glat væk stempler en Lære, de ikke har det ringeste Kendskab til, som det rene Vanvid og betragter dens Forkyndere som Idioter. Her hjemme saavel som i Udlandet, gaar saaledes de fleste Mennesker om i den forvirrede Tro, at vi Anarkister kun er en Flok mere eller mindre forrykte Individer, hvis eneste Formaal er en planløs Udryddelse af Statsoverhovederne. Og i Grunden ikke saa mærkeligt; thi Kapitalistpressen, som ser sin Fordel i at holde Anarkismen nede, gør alt hvad den formaar for at udbrede nævnte Tro, Socialdemokratiets Ledere søger, bevæget af lignende Grunde, i deres Presse, ligeledes at forvrænge vor Lære, og af de Idioter, der redigerer og udgiver den saakaldte „arbejdervenlige" Spekulationspresse, kan man selvfølgelig heller ikke vente bedre Besked, dels fordi Ejerne af Bladene selv er Kapitalister, med Kapitalistinteresser, og kun fremhykler Arbejdervenlighed for Fortjenestens Skyld, dels fordi dem, som redigerer og skriver Bladene som Regel næppe selv aner hvad Anarkismen er, og dels fordi de har alt for travlt med deres indbyrdes Brødnidskævlerier og deres sensationsvækkende Kællingesludder, til at de skulle kunne beskæftige sig med alvorligere Opgaver.

Men skal Proletariatet for Alvor tage Kampen op for at skabe et Samfund med lige Livsbetingelser for alle, gælder det om at søge Oplysning om alle Ideer, vedrørende Samfundets Omdannelse, og fordi man ikke just paa et Øjeblik kan sætte sig ind i de anarkistiske Teorier, skal man ikke derfor erklærer dem umulige; thi Grunden hvorfor man ikke forstaar dem, er simpelthen den, at de afviger saa stærkt fra de Begreber, der har gjort sig gældende i de Aartusinder det lovordnede Samfund har bestaaet,, at man har Besvær ved at sætte sig ind i dem, men ved nøjere Eftertanke, skal man nok tilsidst komme til det Resultat, at Anarkiet er det eneste sikre Fundament, hvorpaa et vedvarende frit Samfund kan opbygges.

Ærgerrighed bunder i Dumhed.

Os selv.

Socialdemokratisk Skikkelighed

I en Artikkel i „Social-Demokraten“ for 19. April vedrørende Begivenhederne i Limoges hedder det: „En saa rolig og koldsindig Udholdenhed, som den de danske udelukkede viste 1899, er uden Tvivl den sikreste og bedste Vej til Arbejdernes Sejr.“

Hvor det i Grunden er karakteristisk for „Social-Demokraten“, at se, hvor den, der ellers ynder at pynte sig med et internationalt Præg, og foregiver at bekæmpe al Nationalisme, dog ved enhver Lejlighed søger at bilde de danske Arbejdere ind, at de staar som et Mønster paa intelligente og forstandige Mænd, og at andre Landes Arbejdere i Sammenligning med dem kun er at regne som nogle uoplyste Brushoveder, der ikke er sig bevidst, hvorledes man skal optage Kampen mod Kapitalistetaten.

Hvis det virkelig havde saa meget paa sig med denne Aandsstorhed hos de danske Arbejdere, skulde vi ikke gøre os den Ulejlighed at protestere mod, at „Social-Demokraten“ udbasunerede den, skønt vi ere absolut Modstandere af denne Stillen sine egne Dyder til Skue; men da vi mener, at det i Virkeligheden er noget rent Nonsens med denne Tro paa vor egen Storhed, og da vi tror, at det kan have meget uheldige Følger for Fremskridtet, at Arbejderne indlulles i den Tro, at de omtrent har naaet det Maal af Intelligens, som overhovedet kan naas, maa vi protestere mod denne Taabelighed.

Selv om de danske Arbejdere naturligvis i Forhold til enkelte andre Landes Arbejdere, som f. Eks. Tyrkiets og Kinas, staar paa et højt Kulturtrin, har Paastanden om, at vi skulde staa saa langt over Franskmænd, Tyskere, Englændere eller andre vesteuropæiske Folk, ikke det mindste paa sig.

Og i alle Tilfælde kan vi være enige om, at al den Oplysning, der raabes paa, at Arbejderne herhjemme besidder, kun beror paa en Indbildning. Thi ganske vist, der gives mellem Arbejderne nogle, der virkelig staar temmelig højt — ja, enkelte endog meget højt — i Intelligens, men det er kun en lille Mindrepart. Se til det store Flertal, undersøg hvorledes det staar til med deres Intelligens og Oplysning — og man vil se, hvor lidt det i Grunden er bevendt dermed.

Hvor mange af de Arbejdere, som kalder sig „Socialister“ eller „Socialdemokrater“ ved f. Eks. hvad Socialisme er? Og hvad er det for Pølsesnak man hører dem pladre af sig, naar man overværer en af deres politiske Værtshusdiskussioner? Nej, saa finder man i Frankrig ganske anderledes Forstaaelse af de socialistiske Teorier.

Hvis „Social-Demokraten“ havde været ærlig og ikke i sin Leflen for Tilhængere havde anset det for formaalstjenligt at smøre Arbejderne om Næsen, havde den i Stedet for skrevet, at den danske Arbejder i Almindelighed er et sløvt, dvaskt og uselvstændigt tænkende Væsen, som, naar han ledes af den Slags fede, tarvelig begavede og smaaborgerlig sindede Skvaldrehoveder, som nu sidder ved Roret — aldrig vil blive i Besiddelse af den Rygrad og den Intelligens, der skal til, for som de franske Arbejdere at sætte haardt mod haardt overfor den Kapitalistregering, der søger at holde dem nede i Elendigheden.

Men vi forstaar saa godt, hvorfor d'Hrr. socialdemokratiske Førere ser saa meget i Arbejdernes fredsommelige Krummen Ryg for Overklassen og ydmyge Tagen mod deres Spark; thi d'Hrr. sidder jo selv saa rart fedt i det, de lider ingen Nød og faar ingen Spark — tværtimod —, og den Samfundsordning, de giver sig Udseende af at kæmpe for, den jager det ikke med for deres Skyld, og udover de Smaaændringer, der skal bringe dem selv til Magt og Ære, ønsker de vist overhovedet ikke nogen Forandring i Samfundsforholdene.

Naar derfor „Socialdemokraten“ raaber til Arbejderne: „I opnaar mest ved at finde jer i alt, hvad Overklassen byder jer“, saa er det det samme Raab, der gentager sig, som da Højre i sin Tid — førend Socialdemokratiet endnu havde faaet nogen videre Tilslutning — raabte til Arbejderne: „Vær bare skikkelige, krum Ryggen for Gud, Konge og Kapitalister og sult videre, saa skal vi nok arbejde for jert Vel. Men hold jer for Himlens Skyld fra Socialdemokraterne.“ Thi den Gang var der — i alt Fald tilsyneladende — endnu lidt oprørsk i Socialdemokratiet.

Vi Anarkister, som ser, at vi aldrig ad fredelig Vej vil naa til Frigørelsen, vil give Arbejderne et andet Raad. Og det er: Krum aldrig Ryggen, hverken for Kapitalistens Guld, Politiets Knippel eller Regeringens Kanoner, lige saa lidt som for den socialdemokratiske Førers Autoritet; men opdrag jer selv til selvstændigt tænkende Mennesker, ved at lære at forstaa, at I har samme Berettigelse til at leve her paa Jorden som hvilken som helst anden, og at de Love, der nu udøver et Herredømme over vor personlige Frihed og Vilje, ikke er Ret, men kun et Magtsprog, vi ingen moralsk Forpligtelse har til at respektere. Lær at forstaa, at det ikke er ved from Hengiven sig i Skæbnen, at man bekæmper Uretten, men kun ved at sætte haardt mod haardt og Magt mod Magt.

Til Meningsfæller!

Da vi som har dette Blad paa vor Samvittighed selvfølgelig er saa temmelig klar over, at vore Anskuelser og vor Maade at fremføre disse paa, er i saa stærk Modstrid til det gængse, at vi næppe vil erhverve os synderlig Sympati eller Tilslutning, beder vi de enkelte, som forstaar, hvorfor vi ikke vil slaa ind paa den sædvanlige grædefærdige, klynkende og selvretfærdige Tone, om af al Kraft at virke for Bladets Udbredelse.

Sociale Skrifter og Blade

faas:

Kiosk „Eva“

Kingosgade 3.

Vor Skarnkasse

Folkelige Tendenser. Fra mindre paalidelig Kilde forlyder det, at Alverdens Kejsere, Konger og Fyrster har besluttet at sammenkalde en international Kongres, paa hvilken der skal tages Bestemmelse om, hvorvidt det ikke i Stedet for den nuværende Tittel „Af Guds Naade,“ var mere passende og ærligt at sætte „Af Folkenes Dumhed.“

Moden. Et Rygte vil vide at de Fagforeninger, som henhører under „De samvirkende“ samt „Socialdemokratisk Forbund“, „Højres Arbejder- og Vælgerforening“, „Arbejdernes Værn“ og „Kristeligt dansk Fællesforbund“ skal slaas sammen til én stor Forening, der rimeligvis kommer til at bære Navnet: „Kgl. dansk socialdemokratisk Arbejder- og Vælgerforening“.

Naa, ja, hvorfor ikke. Navnet spiller jo ingen Trille, og de socialdemokratiske Foreninger har jo længe været modne dertil.

En Hofnar. I Aarhus gaar der Rygte om, at Prins Christian, for ikke at kede sig ihjel under sit Ophold der i Byen, har besluttet at engagere en Hofnar, hvis særlige Opgave skal være at more ham og hans Frue ved paa en naturtro Maade at karikere Provinssnobberne.

Det var lige en Plads for Peter Sabro.

De vigtigste Livsfornødenheder.

Der forekommer undertiden Tilfælde, hvor vore vise Lovmagere udsteder Love, som vi andre stakkels Undermennesker i vor Uvidenhed aldeles ikke kan fatte.

Et saadant Eksemplar er Helligdagsloven.

Efter denne er det som bekendt forbudt at holde aabent paa Søn- og Helligdage for alle de Forretninger, hvis Varer ikke ere absolut nødvendige for Folks Eksistens.

Nu har vi andre altid gaaet og bildt os ind, at saadanne Ting, som f. Eksempel Kød, Brød, Flæsk, Frugt, Grøntsager etc. var de Fornødenheder, der var mest uundværlig for almindelig dødelige, men dette beror at dømme efter Helligdagsloven paa en meget stor Fejltagelse. Thi Forretninger, som fører disse Varer, har — med Undtagelse af Brødhandlerne — ikke Lov til at holde aabent paa Helligdage. Nej, det vi Mennesker særlig har Brug for er ganske andre Ting. Først er der nu de aandelige Varer, saasom Blade, Gudstjeneste, Skuespil og Varietéforestilling, det er nemlig altsammen noget, man kan faa paa Helligdagene, dog indenfor et begrænset Tidsrum; dernæst er der en mere materiel Vare, nemlig Spiritussen, ogsaa den maa være meget nødvendig; thi man kan faa den hele Søndagen igennem lige til Kl. 1. Men allermest nødvendig for vor Eksistens synes dog den Vare at være, man faar paa Bordeller. Thi disse Forretninger har, hvad enten det saa er Helligdag eller ikke, Lov til at holde aabent baade Dag og Nat, og man kan da vel ikke tænke sig, at vore Lovmagere i dette Tilfælde skulde have taget lidt vel meget Hensyn til deres egne specielle Interesser.

Laursens Bogtrykkeri — København

Arbejdsløse Folk,

som vil forhandle Bladet paa Beværtninger og Arbejdspladser bedes henvende sig i

Ekspeditionen, Kingosgade 3.

Kælderen.

Støt Bladet ved at tegne Dem som Abonnent!

Virk for Bladets Udbredelse bl. Venner og Bekendte.